

Разгледано е развитието на две основни групи фактори, влияещи върху благосъстоянието.

Към първата се отнасят икономическите, които, макар оказващи косвено влияние, формират средата, в която се развива обществото, и имат съществено значение за състоянието на жизненото равнище. В положителна посока влияят известното стабилизиране на макроикономическите баланси, овладяването на инфлацията, развитието на приватизацията. Успоредно с тях се развиват и промени във фискалната политика, насочени към рационализация както на приходите, така и на разходите на държавния бюджет. Въпреки тези промени обаче държавните баланси остават все още твърде крехки.

В доклада се констатира, че през 1994 година в страните от Централна и Източна Европа бе регистрирано спиране спада на брутния вътрешен продукт и лек спад на безработицата, докато в бившите съветски републики спадът продължава при задържане на безработицата на сравнително по-ниско равнище. Промяната в посоката на икономическото развитие повлия по различен начин върху благосъстоянието на населението от отделните страни. В страните от Централна Европа (Словакия, Унгария, Полша) реалните доходи на човек от населението леко нараснаха през 1994 година спрямо предходната, в Словения равнището им се запази. В България въпреки положителните икономически резултати реалните доходи продължиха да спадат. В повечето страни продължи задълбочаването на доходното неравенство. Стойностите на коефициента на Джини, чрез който то се измерва, бяха най-високи в България и Русия.

Поддържането на сравнително високо равнище на безработицата, спадането на заетостта, намаляването на реалната работна заплата, задълбочаването на диференциацията оказват определено отрицателно влияние върху благосъстоянието.

Втората група фактори, според доклада, влияят пряко върху качеството на живота на населението и в частност на децата. Те са свързани с политиката на осигуряване на социална защита чрез преки социални трансфери, с развитието на образователната система, на здравеопазването и др. В доклада се посочва, че въпреки утвърдената практика за изплащане на семейни добавки, обезщетения при раждане и отглеждане на малко дете и други социални плащания, тяхното индексирание изостава съществено от инфлацията. Размерът им е крайно недостатъчен за нормалното отглеждане на децата. На практика в почти всички наблюдавани страни относителният дял на разходите за изплащане на семейни